

učeval. V literarni zapuščini se nahaja veliko gradiva o poljskih apokrifih iz XV. stoletja, dalje o primerjalnih študijah latinskih in poljskih pregovorov in več jezikoslovnih in narodopisnih razprav.

Konstantin Apollonovič Skalkovskij, znamenit ruski pisatelj in publicist, je umrl julija meseca v Peterburgu. Bil je sin ruskega zgodovinarja in arhivarja slavnega imena ter je bil po svojem pravem poklicu geolog (rojen v Odesi l. 1843.). A ni se omejeval samo na svojo stroko, temuč je velikokrat posegel tudi v druga vprašanja, zlasti v politična in literarna. Dasi je bil v obojih samo amateur, je vendar pokazal tudi na tem polju tolike sposobnosti, da so njegova dela cenili tudi strokovnjaki in da so jih pohvalno omenjali prvi ruski listi. Dvoje njegovih velikih političnih del: „Sedanja Rusija“ ter „Zunanja ruska politika in njeno razmerje do evropskih držav“ je vzbudilo veliko pozornost in se uvažuje zelo tudi za ruskimi mejami. Svoje spise, v katerih se ukvarja z glediščem, je zbral v dveh samostojnih zvezkih pod naslovom „V glediškem svetu“ ter „Ples in balet in njiju mesto v vrsti lepih umetnosti“.

Andrej Ivanovič Podolinskij je dobro znano ime ruskega liričnega pesnika, ki so se ga srčno spominjali ruski literarni krogi zadnje dni ob priložnosti stoletnice njegovega rojstva. Podolinskij je bil vrstnik in osebni prijatelj Puškinov, dasi je bil nekoliko let mlajši od njega; Puškin ga je sam spodbujal k nadaljni pesniški delavnosti, ko je izšlo njegovo prvo daljše pesniško delo. Po nesrečni Puškinovi smrti so nekoliko pozabili na mladega pesnika, a v poznejših letih si je pridobil talent Podolinskega veliko prijatelj in občudovavec. Njegova lirika je bila prepojena tedaj modernega liberalnega duha ter se je odlikovala po bleščeči zunanji obliki, ki je niso mogli odrekati pesniku niti njegovi neprijatelji. A. I. Podolinskij je dočakal skoro 80 let ter je umrl 4. januarja 1886. V svoji avtobiografiji in v svojih memoarih je zapustil mnogo zanimivih zapiskov o Puškinu.

Matvej Ivanovič Sokolov, profesor ruskega jezika na moskovskem vseučilišču, je umrl dne 29. junija letos v Moskvi. Ta odlični slavist je bil gojenec duhovskega semenišča v Jaroslavi in peterburške univerze (rojen l. 1854.). Za svoje prvo znanstveno delo „Iz starodavne zgodovine bolgarske“ je bil poslan od ministrstva prosvete l. 1886. v zemlje južnih Slovanov na znanstveno popotovanje. Posledica te poti je bilo velikansko delo „Material za staroslovansko literaturo“, ki obsega veliko novih misli in znamenitih odkritij. Kmalu nato je bil M. I. Sokolov (l. 1889.) poklican za profesorja ruske literarne zgodovine na filološko fakulteto moskovskega vseučilišča. V tej službi se je popolnoma posvetil starejšim ruskim literarnim spomenikom in je izdal celo vrsto

malo znanih ali nezadostno ocenjenih avtorjev deloma iz rokopisov, deloma v novih kritičnih izdajah, h katerim je pristavljaj samostalne literarno-historične studije in opombe.

Profesor Nikodim Pavlovič Kondakov, vseučiliški profesor v Peterburgu, obhaja letos štiridesetletnico svoje književne delavnosti. Pred 40 leti so bili v „Sborniku za l. 1866.“, ki ga izdaja „Obščestvo drevnerusskago iskusstva pri moskovskem publičnom muzeju“, objavljeni prvi spisi popularnega ruskega učenjaka, profesorja N. Pavloviča Kondakova. Kondakov, ki je strokovnjak v krščanski arheologiji vobče, v bizantinskih spomenikih pa posebej, je dobro znan tudi na Zapadu. . . . Porodil se je l. 1844. v novooskoljskem okraju ouske gubernije; svoje študije je dovršil v Moskvi, kjer je tudi leta 1870. postal profesor na univerzi. Kondakova magistrska disertacija „Pamjatnik Garpiz iz Maloj Aziji i simvolika grečeskoga iskusstva“ po trditvi strokovnjaka K. Rědina spada k najboljšim delom te vrste. Najbolj znan je Kondakov po spisu (1876): „Istorija bizantijskago iskusstva i ikonografija po miniatjuram grečeskikh rukopisej“. V. Starov pravi v oceni tega dela, da nobena evropska književnost še nima takega dela. Uspeh tega dela, ki je bilo prevedeno tudi na francoski jezik, je Kondakova ohrabil, da je hitro zaporedoma spisal: „Grečeskija terrakotovyja statuetki v ih otnešenii k iskusstvu, religii i bytu“, „Mozaiki mečeti Kahrie Džamisi v Konstantinopolě“ in dr. L. 1881. je Kondakov potoval na Sinaj, da bi proučeval zgodovino sinajskega samostana in leto pozneje je izdal plod svojih temeljitih študij „Putešestvie na Sinaj v 1881. godu“. L. 1888. je bil imenovan profesorjem peterburške univerze. . . . Izmed njegovih učenih spisov imenujemo še: „Russkija drevnosti v pamjatnikah iskusstva“, „Licevoj ikonopisnyj podlinnik I. Ikonografija Spasa našego, Gospoda Jisusa Krista“. *Fr. Št.*

Ivan Stepanovič Sokolov, ruski pisatelj in časnikar, je pred nedavnim v Peterburgu umrl. Umrši se je porodil 23. majnika l. 1862. v vasi Uloškovo (novgorodske gub.) iz kmečke družine. Prvo omiko je sprejel v rojstveni vasi; do 17. leta je obdeloval polje z drugimi udi družine. Ko je čital o Lomonosovu in Koljcovu, je začel sam premišljevati o „boljši usodi“ in skrivši je pisal verze posnemajoč Koljcova in Nikitina. Pozneje se je seznanil s spisi Puškina in Nekrasova. Ko je slišal, da je v Čerepovci (75 verst od Uloškova) učiteljsko semenišče, je 17letni Sokolov navzlic pretnjam očetovim ušel v mesto in je vstopil v učiteljsko na državne stroške. Ko je l. 1883. dovršil študije, je postal učitelj na ljudski šoli; a po dveh letih je bil kot nesposoben od službe odstavljen, četudi je nekoliko mesecev poprej sprejel nagrado od učnega ministrstva „za userdie in obrazcovuju postanovku školy“. Sokolov se je vrnil domov in ker so prebivalci njegove vasi neprestano zasmehovali „isključennago barina“, je moral Sokolov iz